U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **H. S.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2017, č. j. OAM-864/ZA-ZA11-K10-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2018, č. j. 2 Az 31/2017 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 3. 2017 neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Ztotožnil se s posouzením žádosti o mezinárodní ochranu jako účelové, neboť ji žalobkyně podala až po zahájení řízení o správním vyhoštění. Ve shodě s žalovaným soud uzavřel, že žalobkyně netvrdila žádnou skutečnost, kterou by bylo možné podřadit pod § 12 zákona o azylu. V případě posouzení humanitárního azylu souhlasil s žalovaným, že případ žalobkyně není hodný zvláštního zřetele – žalobkyně je dospělou, zdravou, práce způsobilou osobou, která má možnost vrátit se k matce na Ukrajinu, a tudíž disponuje v zemi původu zázemím. Z ekonomického hlediska se může opřít i o svého manžela. Důvodem pro udělení humanitárního azylu nejsou rodinné vazby, nejistá bezpečností situace, ani tvrzená neschopnost ukrajinských státních orgánů poskytovat občanům sociální podporu.

[3] Městský soud neshledal ani naplnění důvodů pro udělení doplňkové ochrany. Ze spisu i z aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ozbrojený konflikt je izolovaný pouze na východě Ukrajiny. Lvovské oblasti na západě, odkud žalobkyně pochází, se nepříznivá bezpečnostní situace nedotýká. Obecný odkaz na rostoucí kriminalitu a počet vnitřně vysídlených osob, ani tvrzení o nemožnosti zajistit si ubytování a zdroj příjmů pro udělení mezinárodní ochrany nepostačují. Soud neshledal ani nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalobkyně má na území ČR pouze manžela, její dcera se nachází na Ukrajině. Námitky nedostatečného zjištění skutkového stavu a nedostatečného posouzení jednotlivých důvodů byly pouze obecné a nemohly účinně zpochybnit výše uvedené závěry.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností, z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Rozhodnutí žalovaného bylo podle ní nezákonné a nepřezkoumatelné. Zamítnutím žaloby městský soud zatížil své rozhodnutí stejnými vadami. Soud se především nedostatečně vypořádal s námitkou porušení zásady materiální pravdy, neboť žalovaný opomněl zjišťovat skutečnosti ve prospěch stěžovatelky, zejména z hlediska hrozby způsobené válečnou situací a hrozby praktického zničení rodiny. Manžel stěžovatelky má na území ČR povolen dlouhodobý pobyt a nemůže se vrátit do země původu, protože by musel narukovat do armády a mohl by padnout, stěžovatelka by se tak mohla ocitnout bez živitele rodiny. Stěžovatelce se dne 21. 12. 2017 narodil syn, který nemůže zůstat bez matky.

[6] Stěžovatelka nezpochybňuje, že při udělení humanitárního azylu se uplatňuje správní uvážení (v této souvislosti obsáhle citovala z judikatury), městský soud však podle ní nesprávně aplikoval neurčitý právní pojem *„případ zvláštního zřetele hodný“*. V posuzované věci by bylo nehumánní azyl neudělit. Stěžovatelka má nezletilé dítě, nemá se na Ukrajině kam vrátit a nebude mít možnost obstarat si finanční prostředky. Není pravdou, že by ji bez problému mohl finančně podporovat manžel, jeho finanční možnosti jsou omezené. Stěžovatelce hrozí, že by se ocitla na hranici chudoby, což by pravděpodobně vedlo k životu v nehumánních podmínkách.

[7] Podle stěžovatelky byl naplněn také důvod pro udělení doplňkové ochrany, neboť jí v případě návratu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Bezpečnostní situace na Ukrajině není stabilizovaná, nedávno byl vyhlášen výjimečný stav po dobu od 26. 11. 2018 do 26. 12. 2018. Existuje velké množství vnitřně vysídlených osob a roste kriminalita. Soud také dostatečně nevypořádal námitku, podle níž by vycestováním stěžovatelky došlo k nepřiměřeným dopadům do soukromého a rodinného života. Stěžovatelka je v české společnosti plně integrovaná, mluví plynně česky, má zde rodinné zázemí a v průběhu řízení před městským soudem se jí narodilo dítě.

[8] Závěrem stěžovatelka namítla, že většina informací o zemi původu nesplňovala požadavek na aktuálnost podkladů pro vydání rozhodnutí. Kromě neaktuálnosti byly informace také jednostranné, několik zdrojů pocházelo ze státních složek a opakovaně byla

citována zpráva Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, přičemž se v těchto zdrojích nelze vyhnout tendenčnímu hodnocení. Zprávy nevládních organizací byly zastoupeny naopak pouze menšinově.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na napadené rozhodnutí a správní spis.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je v souladu s § 104a s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti a výčtem jejích typických kritérií se Nejvyšší správní soud zabýval např. v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS, na jehož odůvodnění pro stručnost odkazuje.

[11] S ohledem na obsah spisu a z něj vyplývající skutková zjištění Nejvyšší správní soud neshledal přesah vlastních zájmů stěžovatelky, ani zásadní pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do jejího hmotněprávního postavení. Soud neshledal ani tvrzenou nepřezkoumatelnost rozsudku. K podmínkám, které je třeba kumulativně splnit pro udělení mezinárodní ochrany, se soud již podrobně vyjádřil např. v rozsudcích ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 31. 10. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008 - 62, a to včetně podmínek pro udělení doplňkové ochrany v případech ozbrojeného konfliktu (viz zejm. rozsudek ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68, č. 1840/2009 Sb. NSS). V nedávné době soud opakovaně shledal, že v západní části Ukrajiny neexistuje skutečné nebezpečí vážné újmy v důsledku ozbrojeného konfliktu (viz např. usnesení ze dne 4. 4. 2019, č. j. 1 Azs 103/2018 - 56, ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 211/2018 - 37, nebo ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Azs 168/2018 - 36).

[12] Nejvyšší správní soud se také opakovaně vyjádřil k výjimečným okolnostem, za nichž by bylo možné shledat, že již pouhé vycestování cizince z území by mohlo porušit jeho právo na ochranu soukromého a rodinného života, a porušit tak § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (viz např. rozsudky ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, či ze dne 8. 6. 2011, č. j. 2 Azs 8/2011 - 55). Tyto výjimečné okolnosti nebyly v posuzované věci dány. Stěžovatelka i její manžel jsou státními příslušníky Ukrajiny. Jejich společná starší nezletilá dcera žije na Ukrajině u rodičů stěžovatelky a oba ji 2 až 3 krát do roka navštěvují. Narození druhého dítěte v průběhu řízení před městským soudem nemá na posouzení věci žádný vliv. Ze spisu je rovněž zřejmé, že stěžovatelka spolu s manželem žijí na území České republiky od roku 2008, přitom pravidelně navštěvují zemi původu. Stěžovatelka požádala o mezinárodní ochranu až v roce 2016, v průběhu řízení o správním vyhoštění. V této souvislosti soud připomíná, že potřeba další legalizace pobytu cizince není zákonným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (viz např. rozsudky ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44). Poskytnutí mezinárodní ochrany je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu, které jsou upraveny v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

[13] Na udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 téhož zákona není právní nárok, je možné jej udělit pouze v případech zvláštního zřetele hodných a konečné posouzení je otázkou správního uvážení žalovaného. Správní rozhodnutí proto v tomto ohledu podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudky ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, nebo ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Nejvyšší správní soud neshledal, že by městský soud vybočil z mezí soudního přezkumu způsobem, který by mohl mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[14] Nejvyšší správní soud se již zabýval také požadavky, které musí splňovat informace o zemi původu, aby mohly být použity jako důkaz v řízení o mezinárodní ochraně (viz např. rozsudky č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, či ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71). S ohledem na skutková tvrzení stěžovatelky a zemi jejího původu Nejvyšší správní soud nezjistil, že by žalovaný a městský soud vyšli z nedostatečného množství objektivních a aktuálních informací.

[15] Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje na námitky stěžovatelky dostatečnou odpověď.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud neshledal důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, proto ji odmítl pro nepřijatelnost podle § 104a s. ř. s.

[17] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. května 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu